

Arrest

nr. 67 714 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. LUYTENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Ferizaj (Kosovo) en bent u in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit. Op 3 december 2007 huwde u officieel met S. M. (...) (O.V. 6.798.149). Eind 2005 werd uw schoonmoeder door twee onbekende gemaskerde personen in een waterput gegooid. Pas twee uur later werd uw schoonmoeder door uw schoonzus H. (...) gevonden.

De politie, brandweer en een waterputwerker kwamen ter plaatse. Uw schoonmoeder werd tengevolge haar verwondingen naar het ziekenhuis gebracht en dient nu nog steeds met krukken te stappen. Tevens kampt uw echtgenote sinds voornoemd incident met psycho-medische problemen. Zo is uw echtgenote snel angstig en droomt ze slecht. Sinds 2006 ging uw echtgenote op geregelde tijdstippen voor haar psycho-medische problemen naar een arts in Prishtinë (Kosovo). Uw echtgenotes behandeling bestaat hoofdzakelijk uit gesprekstherapie wat haar voor een bepaalde tijd rustiger maakte, al wisselt ze goede en slechte periodes af. Sinds 2005 kenden u en uw schoonfamilie, waar u inwoonde, regelmatig dreigtelefoons van onbekenden. Daar er tijdens die telefoongesprekken werd gezegd dat u hetzelfde zou overkomen als uw schoonmoeder, vermoedt u dan ook zeer sterk dat het om dezelfde personen gaat als degene die uw schoonmoeder in de waterput gooiden. Na het incident waarbij uw schoonmoeder in de waterput belandde, ging u dikwijls naar de politie om u te informeren hoe het met het onderzoek ter zake stond. U maakte evenwel bij de politie nooit melding van de dreigtelefoons die u en uw schoonfamilie kregen. In 2010 werd het huis van uw schoonouders, waar u woonde, tweemaal beschoten. De tweede keer gebeurde dit een goede twee maanden voor het nieuwe jaar 2011, de eerste keer was twee tot drie maanden voor de tweede schietpartij. Van deze schietincidenten maakte u melding bij de politie, waarop zij steeds ter plaatse kwamen en notities namen. Ook na deze schietincidenten bleven jullie dreigtelefoons ontvangen. Hierbij werd er eens gevraagd of jullie de schoten goed gehoord hadden. Een laatste telefonische bedreiging kreeg u ongeveer een maand voor uw vertrek naar België. Daar u steeds meer begon te vrezen voor de veiligheid van u en uw gezinsleden besloot u uiteindelijk met uw gezin Kosovo te verlaten op 7 april 2011. U kwam aan in België op 12 april 2011 en diende dezelfde dag nog een asielaanvraag in. U wenst niet naar Kosovo terug te keren daar u een hernieuwing van uw vroegere problemen vreest. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer; uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 23 oktober 2009; de Kosovaarse identiteitskaart van uw echtgenote, uitgereikt op 8 december 2010; een kopie van uw rijbewijs, uitgereikt door UNMIK (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo); uw huwelijksakte, uitgereikt op 6 januari 2011 te Ferizaj; de geboorteaktes van u en uw gezinsleden; uw arbeidscontract voor de firma Banja e Kllokotit Fabrika e Ujit Mineral & Co waar u werkzaam was als chauffeur; een medisch attest d.d. 19 mei 2010 waaruit blijkt dat uw echtgenote voor haar psycho-medische problemen sinds 2005 op geregelde tijdstippen over een periode van vier jaar in Prishtinë een arts bezocht; en ten slotte een medisch attest waaruit blijkt dat uw schoonmoeder in de periode september tot november 2005 opgenomen was in het ziekenhuis ter behandeling van de breuken die ze opliep naar aanleiding van het voorval waarbij ze in de waterput werd gooid.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst dient gewezen te worden op een aantal vaststellingen die ertoe doen besluiten dat er de nodige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de door u naar voren gebrachte asielmotieven, in het bijzonder wat betreft de door u beweerde beschietingen van de woning van uw schoonouders waar u verbleef in 2010. Zo bleef u zeer vaag over de tijdstippen waarop deze twee schietpartijen zouden plaatsgevonden hebben. Aanvankelijk zegde u enkel nog het jaar te kennen waarin deze plaatsvonden. Daarna stelde u dat deze schietincidenten plaatsvonden op het einde van het jaar, wat u preciseerde tot een goede twee maanden voor nieuwjaar 2011 wat betreft het laatste schietincident en nog eens een twee tot drie maanden eerder voor de eerste schietpartij (CGVS, p. 8-9). Gelet op het feit dat deze beweerde schietincidenten nog in het recente verleden zouden liggen en mede rekening houdend met de ingrijpendheid van dergelijke gebeurtenissen – het was immers één van de hoofdmotieven van uw vertrek uit Kosovo – mag redelijkerwijze worden verwacht dat u een meer accurate tijdbepaling kan geven voor voornoemde incidenten. Uw echtgenote van haar zijde verklaarde dan weer dat beide schietincidenten op één en dezelfde dag plaatsvonden, die zij situeerde in de lente van 2010 (CGVS echtgenote, p. 4-5). Bovenstaande vaststellingen nopen me ertoe te concluderen dat er niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde schietincidenten en zetten daarenboven uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling. Hoe dan ook, er dient vastgesteld te worden dat de door u beweerde problemen louter interpersoonlijk (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard waren. Zo vreesde u uitsluitend de onbekende personen die uw schoonmoeder in de waterput gooiden en van wie u telefonische bedreigingen kreeg. U heeft geen idee waarom u door die onbekende personen werd bedreigd (CGVS, p. 7). Uw beweerde problemen houden op zich dan ook geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin

heeft u overtuigende feiten of elementen aangebracht waaruit blijkt dat uw problemen het lokale niveau zouden overstijgen. Zo stelde u uitdrukkelijk dat u enkel problemen kende in/aan het huis van uw schoonouders waar u woonde. Elders of tijdens uw werk kende u nooit problemen in Kosovo. U heeft dan ook niet aangetoond dat u teneinde verdere problemen te vermijden uw leven niet in een ander deel in Kosovo zou kunnen voortzetten. Sinds de problemen startten in 2005 ondernam u zelfs geen enkele poging zich elders in Kosovo te vestigen (CGVS, p. 10). Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u, als etnische Albanees, voor de door u gekende veiligheidsproblemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen bij een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de lokale Kosovaarse of de ter plaatse zijnde internationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst stelden zowel u als uw echtgenote zelf nooit enig probleem gekend te hebben met de in Kosovo aanwezige autoriteiten (CGVS, p. 10; CGVS echtgenote, p. 6). Verder stelde u zelf dat steeds wanneer u melding maakte van de door u gekende problemen er door de politie werd opgetreden. Zo kwam de politie ter plaatse naar aanleiding van enkele klachten die u maakte en werden er steeds notities genomen. In het kader van het incident waarbij uw schoonmoeder in de waterput werd gegooid, werd er een onderzoek geopend. Wanneer u zich naar het politiekantoor begaf om zich te informeren hoe het met het onderzoek stond, werd u steeds te woord gestaan. Echter, dat de daders van bovengenoemde bedreigingen aan uw adres tot op heden niet werden gevonden kan te wijten zijn aan allerlei oorzaken, zoals onbekendheid van de daders, gebrek aan getuigen, enz. In dit verband verklaarde u immers zelf dat geen enkel vermoeden heeft over wie de daders zouden kunnen zijn (CGVS, p. 7). Gelet op bovenstaande vaststellingen kan dan ook geenszins besloten worden tot een gebrek aan / onwil tot bescherming vanwege de plaatselijke autoriteiten. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt evenzeer dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, is de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die ondermeer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex (European rule of law mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. De KP beschikt over de nodige wettelijke middelen om daders van agressie op te sporen, te vervolgen en te bestraffen. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de “OSCE (Organization for Security and CO-operation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Ten slotte haalde u aan dat uw vertrek uit Kosovo mede ingegeven was door de psycho-medische problemen waar uw echtgenote sinds 2005 met kampt. In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat dergelijke psycho-medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van voornoemde wet inzake subsidiaire bescherming. Voor haar psychische problemen bezocht uw echtgenote sinds 2006 op geregelde tijdstippen, afhankelijk van de noodwendigheid, een psycholoog te Prishtinë. Uw echtgenote kreeg medicatie voorgeschreven en onderhield praat sessies met de psycholoog, welke haar opluchtten en voor een tijdje kalmer maakten. U echtgenote stelde in dit verband dat zij steeds goed werd geholpen door de haar behandelende psycholoog. Ondanks dat u van mening bent dat uw echtgenote in Kosovo niet kan genezen, daar zij er periodes van terugval kende, bracht u geen overtuigende elementen aan waarom uw echtgenote zich voor haar psycho-medische problemen niet verder tot de in Kosovo aanwezige medische dienstverlening zou kunnen richten (CGVS, p. 9-10; CGVS echtgenote, p. 5-6). De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier gevoegd. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande beslissing te wijzigen. Uw rijbewijs, huwelijksakte, de identiteitskaarten van uzelf en uw echtgenote en de geboorteaktes van uw gezinsleden bevatten louter persoonsgegevens, die in deze beslissing geenszins ter discussie staan. Ook het feit dat u in Kosovo werkzaam was als vrachtwagenchauffeur, wat u staaft met uw arbeidscontract, wordt hier geenszins in twijfel getrokken. Het neergelegde attest waaruit blijkt dat uw schoonmoeder in de periode september tot november 2005 werd gehospitaliseerd, bevestigt dat zij een

aantal breuken opliep waarvoor ze geopereerd werd, maar heeft verder geen uitstaans met uw asielaanvraag. Tot slot staat het medisch attest d.d. 19 mei 2011 dat uw echtgenote sinds 2005, tengevolge het incident waarbij haar moeder bedreigd werd, in Prishtinë een psychiater bezocht voor haar psychomedische problemen, maar doet dergelijk attest niets af aan bovenstaande bevinding dat geen overtuigende elementen werden aangebracht waarom uw echtgenote niet langer beroep zou kunnen doen op de in Kosovo aanwezige medische dienstverlening.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft steunt op dezelfde asielmotieven als deze van haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen gaan in hun verweer in op de motieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen. Verzoekende partijen beroepen zich aldus op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende het ongeloofwaardig bevinden van de beweerde schietincidenten, waardoor de algemene geloofwaardigheid van het relaas eveneens op de helling wordt gezet, volharden verzoekende partijen dat zij wel degelijk de waarheid vertellen. Verzoekende partijen benadrukken dat hun veiligheidsproblemen de enige reden vormden waarom zij hun land van herkomst, alwaar zij het in principe goed hadden, hebben verlaten. Zij menen niet verplicht te kunnen worden om onder constante anonieme bedreigingen te moeten leven.

Om enige twijfel over de geloofwaardigheid van hun asielaanvraag weg te nemen, betogen verzoekende partijen verder dat de schietincidenten al enkele tijd geleden plaatsvonden, waardoor zij zich het exacte tijdstip niet meer precies kunnen herinneren. Zij scharen zich vervolgens achter de versie van eerste verzoekende partij, erop wijzend dat tweede verzoekende partij niet kan worden verweten de gebeurtenissen niet meer correct te kunnen weergeven, rekening gehouden met haar psychische toestand. Verzoekende partijen wensen ten slotte nog aan te stippen dat, indien er nog steeds twijfel heerst over de geloofwaardigheid van hun relaas, nazicht dient te worden gedaan bij de politie in Kosovo, waar, met behulp van het door hen verschaft PV-nummer, kan worden achterhaald dat er inderdaad een onderzoek lopende is. Verzoekende partijen verwijten de commissaris-generaal dat hier in de bestreden beslissingen niet naar verwezen wordt en dat er evenmin onderzoek naar werd verricht.

2.2.3.2. Waar verzoekende partijen nogmaals de aandacht vestigen op hun precare veiligheidssituatie en volharden dat de verklaringen die zij in dit verband hebben afgelegd, wel degelijk waarachtig zijn, wijst de Raad er evenwel op dat deze loutere herhaling van reeds eerder afgelegde verklaringen niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij met de loutere verwijzing naar het reeds eerder voorgehouden asielaanvraag in gebreke blijven.

Daar waar verzoekende partijen verder opmerken dat de schietincidenten al enkele maanden achter de rug liggen en zij dus niet meer het exacte moment kunnen preciseren waarop deze hebben plaatsgevonden, wijst de Raad er evenwel op dat van personen (*in casu* eerste verzoekende partij en haar echtgenote, zijnde tweede verzoekende partij) die, steunend op hetzelfde asielaanvraag, het land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die mede de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier zouden kunnen weergeven. Van dermate belangrijke gebeurtenissen, met name de twee schietincidenten, kan immers worden aangenomen dat zij in het geheugen van de betrokkenen zijn gegrift en verzoekende partijen een meer accurate tijdsbepaling kunnen geven van de feiten, zeker nu deze incidenten zich recentelijk, in het jaar 2010 zouden hebben voorgedaan. Desbetreffend argument bezit niet de minste overtuigingskracht.

Verder is de Raad van oordeel dat verzoekende partijen er evenmin in slagen om de uiterst flagrante tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van eerste verzoekende partij en tweede verzoekende partij te rechtvaardigen. Verzoekende partijen scharen zich in het verzoekschrift achter de versie van de feiten zoals die werd uiteengezet door eerste verzoekende partij, terwijl zij beweren dat aan de verklaringen van tweede verzoekende partij niet veel waarde dient te worden gehecht, haar delicate psychische toestand in acht genomen. De Raad stelt evenwel vast dat tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor echter geen melding maakte van het feit dat haar psychische gezondheidstoestand haar ervan zou weerhouden coherente verklaringen af te leggen. Uit het door verzoekende partijen bijgebrachte medische attest (administratief dossier, stuk 12, document 7) blijkt dat tweede verzoekende partij te kampen heeft met posttraumatische stress ten gevolge van doodsb bedreigingen die werden geuit tegenover haar moeder, doch niet dat haar cognitief geheugen is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoekende partijen brengen desbetreffend geen enkel bewijs bij. De verwijzing door verzoekende partijen naar één versie van de verklaringen – met name deze van eerste verzoekende partij – is niet van aard om de vaststellingen van verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Dienvolgens oordeelt de Raad dat de tegenstrijdigheden, welke niet voor interpretatie vatbaar zijn en welke uitermate zwaarwichtig zijn, overeind blijven, wat de geloofwaardigheid van het asielaanvraag op ernstige wijze hypothekeert.

De Raad ziet ten slotte niet in hoe de opmerking van verzoekende partijen dat er in geval van twijfel nazicht dient te worden gedaan bij de politie om vast te stellen dat er een onderzoek gaande is, de motivering met betrekking tot de geloofwaardigheid over de schietincidenten en de geloofwaardigheid van het verklaarde vluchtrelaas in het algemeen in een ander daglicht zou kunnen stellen. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchtelingen zelf en het daarentegen de taak van de asielzoekers zelf is om de verschillende elementen van hun relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvragen aan te reiken. Het is niet de taak van de commissaris-generaal en evenmin deze van de Raad om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Ten slotte merkt de Raad op dat betreffende de voorgehouden schietincidenten geen sprake is van twijfel, doch deze op grond van de flagrante tegenspraak tussen beide verzoekende partijen als volstrekt ongeloofwaardig worden aangeduid.

2.2.4.1. Ook al stellen verzoekende partijen *“zich uiteraard te kunnen neerleggen bij de appreciatie dat hun problemen geen aansluiting kunnen vinden bij de criteria van de Conventie van Genève”*, verklaren zij het niet eens te zijn met de redenering van verwerende partij dat hun problemen het lokale niveau niet overstijgen en dat zij niet hebben aangetoond zich elders probleemloos te kunnen vestigen in Kosovo. Volgens verzoekende partijen is het onmogelijk om intern te kunnen ontsnappen aan de bedreigingen omdat Kosovo een klein land is waarbinnen zij zeer snel kunnen worden teruggevonden.

Om die reden menen zij een reëel risico op ernstige schade te lopen indien zij worden teruggestuurd naar hun land van herkomst.

2.2.4.2. De Raad is van oordeel dat uit de verklaringen die eerste verzoekende partij aflegt tijdens haar gehoor, in het bijzonder dat zij met andere burgers of met de overheden geen problemen kende in Kosovo, dat de bedreigingen zich enkel voordeden op het adres van haar schoonouders, dat zij nooit problemen kende als zij ging werken en dat zij nooit heeft geprobeerd zich elders in Kosovo te vestigen om de volgende reden: *“Ik wilde me niet verplaatsen, ik had vooral problemen met mijn vrouw. Die bleef maar zeggen dat ze bang was en dat er wat zou gebeuren, vooral voor onze zoon”* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag S. A., p. 10) terecht kon worden besloten tot het aanwezig zijn van een binnenlands vestigingsalternatief voor verzoekende partijen. Het standpunt dat zij gemakkelijk kunnen worden opgespoord, wat tweede verzoekende partij eveneens beweert tijdens haar gehoor (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag S. M., p. 6) betreft een blote bewering, niet ondersteund door enige objectieve informatie die betreffende motivering uit de bestreden beslissing kan weerleggen. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoekende partijen voor de door hun verklaarde problemen afdoende bescherming kunnen bekomen door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale instanties, zoals uiteengezet in punt 2.2.5.2.

2.2.5.1. Wat betreft het oordeel van verwerende partij dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor hun beweerde veiligheidsproblemen geen of onvoldoende beroep konden doen op de hulp/bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten, laten verzoekende partijen weten het evenmin eens te zijn met deze *“oppervlakkige en algemene motivering”*. Zij benadrukken dat hen niet kan worden verweten onvoldoende inspanningen te hebben geleverd om bescherming te krijgen in hun land van herkomst, waarbij zij nogmaals herhalen dat zij ter staving van hun argument aan verwerende partij het PV-nummer hebben doorgegeven van hun dossier, maar dat deze hier geen onderzoek naar heeft verricht.

Voorts erkennen zij dat het niet kunnen opsporen van de daders niet noodzakelijk een teken van onwil is van de politie. De Belgische autoriteiten dienen zich echter te concentreren op de hamvraag, met name of verzoekende partijen in hun land van herkomst al dan niet voldoende bescherming kunnen bekomen vanwege de autoriteiten. Het is algemeen aanvaard dat aan personen de subsidiaire beschermingsstatus wordt verleend in het geval het een gemeenrechtelijk probleem betreft, indien vaststaat dat de overheid in het land van herkomst er niet in slaagt om een aanvaardbaar niveau van bescherming te bieden, aldus verzoekende partijen.

2.2.5.2. De Raad constateert dat voorgaand argument berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen. Deze maken immers nergens gewag van een gebrek aan inspanningen in hoofde van verzoekende partijen om bescherming te bekomen vanwege de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Echter, wordt in de bestreden beslissingen uitvoerig gemotiveerd dat uit de verklaring dat verzoekende partijen nooit problemen hebben gekend met de in Kosovo aanwezige autoriteiten, de mededeling van verzoekende partijen dat de politie ter plaatse kwam naar aanleiding van enkele klachten, plaatsbezoeken tijdens dewelke steeds notities werden genomen, de verklaring dat er na het incident met de moeder van tweede verzoekende partij een onderzoek werd gestart door de politie en eerste verzoekende partij naar aanleiding van dit onderzoek steeds te woord werd gestaan door de politie, de toegeving van verzoekende partijen dat zij geen benul hebben van de identiteit van de daders, in combinatie met de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie (stuk 13), waaruit blijkt dat de Kosovaarse politie naar behoren functioneert en dus in staat is om afdoende bescherming te bieden, kan worden besloten dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij met betrekking tot hun voorgehouden veiligheidsproblemen geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de bescherming door de lokale Kosovaarse autoriteiten of de internationale instanties aldaar. Het betoog van verzoekende partijen dat zij middels het PV-nummer effectief kunnen bewijzen dat de Kosovaarse politie een onderzoek heeft ingesteld, versterkt enkel de conclusie van verwerende partij dat verzoekende partijen effectief kunnen rekenen op de bescherming van de overheden in hun land van herkomst. Ook de bevestiging van verzoekende partijen dat de politie geen onwil kan worden verweten om bescherming te bieden, draagt bij tot deze bevinding.

Verder wijst de Raad erop dat luidens artikel 48/5, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wordt wanneer de staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die

vervolgning of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoekende partijen toegang tot een dergelijke bescherming hebben. Een absolute bescherming kan door geen enkele rechtsstaat worden gegarandeerd en is niet vereist bij voormeld artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Met betrekking tot het argument van verzoekende partijen dat de commissaris-generaal een manifeste beoordelingsfout begaat door te redeneren dat de psycho-medische problemen van tweede verzoekende partij geen verband houden met de criteria inzake de toekenning van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming, nu deze psychische problemen net werden veroorzaakt door de verschillende incidenten en bedreigingen, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal met recht stelt dat de medische problemen van tweede verzoekende partij op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en evenmin met de criteria vermeld in artikel 48/4 van voornoemde wet inzake subsidiaire bescherming daar verzoekende partijen geen elementen aanbrengen waarom tweede verzoekende partij, die aangaf in haar land van herkomst regelmatig behandeld te zijn geweest door een psycholoog en in het kader van deze behandeling eveneens medicatie kreeg voorgeschreven, zich voor haar psycho-medische problemen niet verder tot de in Kosovo aanwezige medische dienstverlening zou kunnen richten. Van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verwerende partij is derhalve geen sprake. Het gegeven dat de psychische problemen van tweede verzoekende partij een gevolg zouden zijn van het incident met haar moeder staat op zich niet ter discussie.

2.2.7. Waar verzoekende partijen tenslotte verzoeken om hun positieve medewerking in verband met het neerleggen van stukken als een positieve indicatie te weerhouden voor hun algemene geloofwaardigheid en oprechtheid, bemerkt de Raad dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij de door verzoekende partijen neergelegde stukken, met name het rijbewijs en het arbeidscontract van eerste verzoekende partij, de identiteitsbewijzen, de huwelijksakte en de geboorteaktes van de kinderen van verzoekende partijen, een medisch attest waaruit blijkt dat de moeder van tweede verzoekende partij werd gehospitaliseerd en een medisch attest waaruit blijkt dat tweede verzoekende partij sinds 2005 een psychiater bezocht voor haar psychologische problemen, in acht heeft genomen bij het nemen van haar beslissing, doch dat deze om de voorafgaande motieven in de bestreden beslissingen niet van die aard zijn om de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te wijzigen.

2.2.8. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht en dat zij zich bij eventuele problemen wel degelijk kunnen beroepen op de hulp en bescherming van de in hun land van herkomst aanwezige nationale en internationale autoriteiten. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT